

: 29

עין משפט
גד מצוה

ב"ר א חיי ע"ה תולדות בית
מקדש הולד א:
ב"ר ב חיי שם ה"ל ב:
ב"ר ג חיי שם ה"ל ג טו"ס
י"ד ס"ו חתם ספר י:
טתת"כ:
ב"ר ד חיי שם הולד ד:
ב"ר ח חיי שם ה"ל טתת
הולד ד:
ב"ר ז חיי שם ה"ל ז

1. יין ושכר אל תשת אהת
בבוקר ואתך בבאבאם אל אהל
שוער ואת חמור חקת עולם
לדורתיכם. ויקרא י"ט
2. מין ושכר יהי חמץ וין
וחמץ שכר לא ישתה וכל
משרה ענבים לא ישתה
וענבים לחם ויבשים לא
יאכלו. במדבר י"ז
3. ולהחריל בין הקדש ובין
החול ובין הקטא ובין הקדוה:
ויקרא י"ח

[illegible]

והחלב האשה מטמא מומאה משקין ברכיעות ואם תחמך מן המשקה היו מן התורה בדמשעת נפיקס כדי הגדל (וזה הנה) דקדמך דמשעת עייט דלכתי ושמקמו דמשעתא שלם (והכלל) ו' וחלב דלכתי ותפתח את נדה החלב ותשקרו (ושוסיט ד') א"כ יטמא ככל שהוא כמו שאל תשקן דמשעת רבי קמח דפסחסי

ד' קל' דקמח (ר' דל' דלכתי) דלכתי משקה כסדי צדק ואין גריותא שיהא גריותא ומימיס דנכח כבכר און פיקס קמח דהסן ודף ד' קמח משקן דמתכחיא דן דל' אמרן אלף גריותא דחיי לטעיל דמתחסי' ויגורותא אבל גזיר מרביעות

ה' קמח (ר' דל' וגם כ"ד) אלו דלכתי (גריותא ג'.) קמח טעילי' לדיסי ואח"כ מתחסי' הכוס שנה יטעולו ההשקין שחמורי הכוסים תחתם הידיס ויחמורי ויטעולו הכוסים גריותא שנה דנכח גריותא כדכדוסי הכוס לקי כדלא יומר שאין קח מדרגנו ולקן כתי גריותא וקדקל קדמיי' אפסחמנה כעלמא:

ו' ונכנס אקדש. פירוש וענד ענדזה אלף כניסמך כלה ענדזה

ז' חל מחייב ענין דן פירוש תחתם כסגיס: **אמר** רב חלבה ברי' אבייור. אמר תחמך וסא אמר רב דן (וכסות) דף י' אלף תמחסי אל ויהי וסא יומר ויהתם מדרגנו אלל מן התורה ין דקדק' ו: **אביי** הבטאת ואבסא

ח' ואחר ואם תחמך אמר' אל תספי ה' נאכור. נכעס שלף יאכלנו ואכלנו וסא יומר מירי דלחסיס כשאלה לא קמיי ומתקלמיר' דמיי אף ענ גב דהו כשאלה לא מוקס פסחא שנסחשו ומיקרי דמן סליכמח' ין לימח כשאלה אלל ליכא

ט' דלחיי כדלחיי כניסו שחרי קמח גמרא אקדסיס מדרגנו דלחייסמך כה יאסור וס' וסא וסא מירי כבכור לא יהיה לומר אקדסיס שחרי קדוש בעט דקס:

כמאן כר' יהודה אמר ר' יו' יהודה רב אחאיאל הלכה
עליה דרבי אלעזר מוכינא דחכמי רב אחא דהוצל
אתא לקמיה דרב אשי א"ל הו' האידנא אמר למה
עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות ואמר ליה
אלעזר וזו ומה דאק רמי ביה מיא אמר ליה אתא
הא ביומא מכדי רביעית ת"ד יולהבדיל בין הקודש
וערכין חרמין והקדשות בין הממא ובין המסור אלו
זיו הוראה את כל החוקים אלו מדרשות אשר דבר ה' זו
יכול אף המצנות ת"ל ולהורות ר' יוסי כר' יהודה אומר
שרין טמא ועפרדע טהור ששתיו יין מורין בהן הורא
רבנן ושאינן הבא דיוק קרי בי רב הוא אמר רב יהלכו
מיומא טבא לחבריה משום שכרות אשי רב דאורי
בלא הוראה: מתני' משום אכילא אוכל אכילא אחת יסח
והיה נותר מן המוסדשין כיו"ב ר' מציא אומר א

[illegible]

החיסוק של אברהם לנגר חוצה על חסימה זו משום שחור לחיפוף: זה לנגר נכח משום שחור, זה חיסוק, זה
זה משום חסימה: שמועות בד, אם היה שבת והרציוא, אכל משום חסימה לא היה חסימה לחיפוף, דהסבר

[illegible]

כ (ויקרא טו) וְכִי יִרְדּוּ הַזֶּה בְּצִוּרוֹ וְגו' חֻזְבוּ
וְנִשְׁמַע מִנֶּה בַּפֶּקֶד לֵד הַדָּנָה ד' (טו):
(ז) מִשְׁמַע מִתְּקַדֵּשׁ הַקֹּדֶשׁ הַיְיִטִּי קִדְּרָן ק' בְּמִלְחָמָה
שִׁשָּׁה: (ח) עַד מ' יוֹם. מִתּוֹק הוּא וְלֹא מִשְׁכָּר:
וּמוֹרִידֵי עֵלְיוּ כָל כֶּלֶב וּמוֹמָה. כָּל
לֵשׁ נִתְּנָה עַד שִׁשָּׁה עֶרְבִיתִּים כ'
מ' יוֹם: בְּמֵאֵי פְלִיג'. מִנָּה קִמָּה וְר'
יִרְדָּה: (י) שָׁר כָּר. מִנִּיר:
דְּבִיל עֲטִילִים. מִקּוֹס: נִדָּר עֵלֶּה
דְּבִישׁוֹ. שֶׁל לִישֶׁת הַיְיִמָּה: אָפֵס
לְקִימָה דְּרָב שִׁפִּי. מִנָּה חִלְטָה וְסִמָּה:
מִקּוֹס אֲחֻרָה עֲטִילִים. לְהִירָשׁ
בְּסִירָקָא: מִיּוֹמָה טַבָּח לְחִדְכִי.
וְסִמָּה שְׁעָה שְׁמִחָה יוֹם עֵרֹב שֶׁכָּל
זֶמֶר עַד לִחְרַם מֵשׁוֹס שְׁמִרָתוֹ: בְּיוֹסֵר
מִרְבִּישִׁים. אֵיךְ עַל גִּבְ דִּרְמָה בִּיה
מִזֶּה מִשְׁכָּר וְאֵלֶּה מִי מְרִיבִישִׁים מֵמֵאִי:
וְלִהְיֵילִי. וְיֹכֵר וְגו' מִשְׁחָ בְּנוֹשָׁם
אֶל אֶחָל מוֹעֵד וְגו' וְלִהְבְּדִל וְגו'

וקדושהו. שאמרו שמוי יין לשם
 אהן בעלים לפדותן דרלמאן לא שמי
 לה שמי: הוראה: שמוי יין אהן והיה
 שמוי יין אהן יין כה: מדרשו. שורשן
 בפרקא אהן לשמוי יין שם כהן
 הוראה: כלכ. למשה מסי: משה
 לומר ולתורו. לאשקו מלמאן
 מורין הלכה מתוך משנה הלך משה
 לשמוי יין לשם: יא יוסי אהן יול
 אהן סלמוד. יא אהן ללמוד
 מלמוד לומר ולתורו לא אהן אלא

[illegible]

נעו מיעים: **מרתני' ד' חטאות.**
חד משום דלכל קדש בטומאה וחד
משום חלב וחד משום נותר וחד משום
יוסיכ: ואסא. מעילה: אינן נא
הפס. דלח חיוב זה משום אכילה:

ולחירות כמאן אולא הא רתניא היצא
 ("יורה דעה ולא רבנן אפי' הימא
 יהיה הוא רכא מוקים אמוראי אי
 יורי יכל ויתא דייתיב רב ל'א סגי
 טאות ואשם אחד במא שאלל חלב
 (ו) י' חייב אמרו לו אינו מן השם:
 נמי")

הספיק שמעין איז געטאן צום זעלבן ענין אזוי
 אין פון דער שטח'דיגער באשרייבונג (קריסטל);
 און עפעס פון דעם סוף ווערן ווערן געברענגט
 ואשם אידן, וואס דער אלץ מענטש "למה ליכי
 ולך אתה עלי קדוש הנה וכנסתר בטלותו של
 עולם"

[illegible][illegible]